

[Agnete Laustsen]

beslutningsforslaget, og alle kender vore synspunkter i denne sag. Jeg vil derfor blot sige, at vi mener, at de tanker og de spørgsmål, som er rejst i forbindelse med beslutningsforslaget, nu bør indgå i koordinationsgruppens arbejde, og at vi i øvrigt bør give denne gruppe ro til at arbejde videre ud fra det givne kommissorium, således at vi efter 1. oktober 1986 kan tage en politisk debat om fremtidsudsigterne for Christiania på grundlag af gruppens indstilling.

Afslutningsvis vil jeg sige, at vi er glade for de oplysninger, forsvarsministeren kom med, om, at der nu vil blive grebet ind over for smugkroerne, hvis de ikke inden for en vis frist – jeg håber ikke, at denne frist bliver for lang – får bragt ulovlighederne til ophør.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Mon der ikke i dag sidder mange forbløfede og desillusionerede danskere rundt omkring, der nu igen konstaterer, at folketinget, jeg ved for ikke hvilken gang, sludrer og snakker om Christiania, uden at der tilsyneladende sker noget som helst?

Jeg vil vælge at opfatte det forslag, vi behandler i dag, som udtryk for, at forslagsstillerne mener, at det nu er på tide, at der sker noget. Deri er venstre enig.

En tilstand, der startede som en ulovlig besættelse og fortsat er det, og som har udviklet sig til et Sodoma og Gomorra-samfund, kan naturligvis ikke accepteres af lovlidige borgere. Det er ganske enkelt støden for retsfølelsen, at man i Danmark i årevis ikke har foretaget noget som helst over for en stat i staten, hvor landets mest elementære love og regler er sat ud af funktion. De mange mennesker, der hvert år må betale en fartbøde, må undre sig over, at man i Christiania helt åbenlyst kan begå alle mulige og langt mere alvorlige forbrydelser. De mennesker, der spinker og sparer for at kunne betale enhver sit, må føle sig totalt til grin, når de til daglig kan være vidne til, at man i Christiania kan bo uden at betale noget som helst og drive virksomhed uden at indgive momsregnskab, drive restaurationsvirksomhed, uden at de mest elementære hygiejniske krav er opfyldt. Der er mildest talt ulækkert og sundhedsfarligt på restaurationserne i Christiania.

For unge svage sjæle er Christiania den sikre vej til fortabelse af menneskeværdighed, og i årevis har mange ulykkelige forældre været vidne til, at deres børn i Christiania er kommet ind på narkomaniens farlige vej. I Christiania kan politiet beslaglægge våben den ene dag efter den anden, så der er til en hel krig. Det kan umuligt være fredsfolk, der bor derude.

Derfor er vi i venstre meget ivrige for nu at få gjort noget ved forholdene. Men vi mener, det skal være en totalløsning. Det nytter ikke, at vi som tidligere beskæftiger os så med det ene problem derude, så med det andet. Det må være en total handlingsplan, og jeg håber, at ministeren og forslagsstillerne er enige med venstre i, at vi nu realistisk må få afdækket de bestående problemer. Det nytter ikke, at man romantiserer forholdene derude eller fejrer nogle af problemerne ind under gulvtæppet.

I Jyllands-Posten den 4. januar 1986 bragte man en stort opsat artikel med overskriften »Politiets onde drøm«. Politiet anslår i denne artikel, at de fastboende christianitter gennemsnitlig tjener 100.000 kr. om året på ulovlig narkohandel, altså hver person af de fastboende. Det siger lidt om, hvad det er for kræfter, vi er oppe imod.

Venstre kan derfor tilslutte sig de intentioner, der er i det fremsatte beslutningsforslag, om, at forholdene skal lovliggøres derude på den ene eller den anden måde. Vi vil i venstre derfor stærkt opfordre ministeren til at skubbe på for, at det arbejde, han nu har sat i gang i den omtalte embedsmandsgruppe, bliver færdig. Jeg vil gerne sige, at vi i venstre er meget tilfredse med, at forsvarsministeren har fået sat det arbejde i gang, og at alle de implicerede ministerier er med, så vi netop kan få en total handlingsplan, så snart det overhovedet er muligt.

Jeg går ud fra, at ministeren er villig til at bistå folketingsudvalget, således at vi løbende kan få de oplysninger, vi har brug for til diskussionen i udvalget.

Jeg hørte med stor interesse i går hr. Ole Espersen fra socialdemokratiet og fru Lone Dybkjær og ministeren udtale sig i radioen om dette emne, og de udtalelser, der faldt dér, giver mig en fortrøstning om, at et bredt flertal i folketinget inden for en overskuelig fremtid kan blive enige om en fornuftig løsning.